

[Hans Hækkerup]

til, hvad deres jævnaldrende, som slipper, kan tjene.

Når nu regeringen vil skære ned på værnepligtslønnen, er det for på den måde at finansiere indkaldelse af flere værnepligtige. Vi har sagt, at vi er parate til at drøfte spørgsmålet om flere værnepligtige, men at forudsætningerne skal være i orden: Tjenestetiden skal nedsættes til det, der er nødvendigt for at uddanne de værnepligtige til mobiliseringsstyrken, der skal afsættes de fornødne ressourcer, instruktører og befalingsmænd, så man kan nå uddannelsesmålene, og så skal det selvfølgelig finansieres ved rigtige rationaliseringer, ikke bare ved at skære ned på værnepligtslønnen.

Jeg vil også gerne gøre en bemærkning om hærens indsatsberedskab. Vi mener, at de to-årskontrakter, som man indførte for konstabler, har været en total fiasko, og en af de ting, vi bør drøfte, er nye kontraktformer, som er mere attraktive, bl.a. de såkaldte AGV-kontrakter. Vi mener, det er vigtigt hurtigt at få genopbygget det faglige niveau i de nøgleenheder, som er nødvendige for, at hæren kan fungere i en krisituation.

Jeg vil også godt sige, at vi prioriterer anderledes, når det drejer sig om materielanskaffelser. Beholdningerne af kampafgørende ammunition til artilleriet er kørt ned på et uforsvarligt lavt niveau, og regeringen har faktisk ikke sat en krone af til dette formål i treårsperioden. Det er uacceptabelt.

Det samme gælder, når vi taler om landbase-rede sømålsmissilbatterier. Den tidligere regering havde dog medtaget et enkelt landbaseret sømålsmissilbatteri i sit udspil. Denne regering har strøget det, men det er måske her, man spørger den radikale indflydelse?

Så er der endelig rationaliseringerne. Efter at vi i månedsvis har siddet og tæsket rundt i forskellige rationaliseringsforslag, fremlægger regeringen 2 - to - forslag: udflytning fra Holmen og garnisonerne i det jysk-fynske område. Det er simpelt hen fantastisk, og det tyder faktisk på, at regeringen ikke tager den opgave alvorligt. Kun det ene forslag, udflytningen fra Holmen, er blot nogenlunde konkret. Det er svært fortsat i det jyske område at skulle leve med den usikkerhed, der er omkring regeringens garniseringsplaner, og denne redegørelse bringer ingen klarhed.

Mener regeringen virkelig ikke, at der kan rationaliseres andre steder i forsvaret end på de to områder? Hvad med at lade hæren overtage bevogtning og nærforsvar af flådestationer og flyvestationer? Hvorfor ikke forenkle stabsstrukturen og lægge Østre og Vestre Landsdelskommando sammen og nedlægge værnsinspektorerne i Forsvarskommandoen? Kan der virkelig ikke spares på bygningstjenester og materielkommandoer? Hvorfor ikke give de værnepligtige lov til at bruge deres egen læge uden for tjenestetiden og så spare på forsvarrets læge- og tandlægetjeneste? Kan der heller ikke spares på cafeteriadriften osv.?

Vi har hele tiden sagt, at vi er parate til at være med til at træffe nogle tunge beslutninger om rationaliseringer, som på længere sigt vil kunne skabe luft i forsvarsbudgettet. Men det har unægtelig skortet på regeringens fantasi, når det gjaldt om at spille ud i denne redegørelse. Sandheden er jo, at forsvaret sukker efter beslutninger.

Skal man give en samlet vurdering af regeringens udspil, som det foreligger her, må man sige, at det er ret vitaminfattigt. Vi har faktisk også haft lidt svært ved at se, at det skulle være den invitation til Socialdemokratiet, som vi havde håbet på. Men selvfølgelig er vi parate til at forhandle.

Connie Hedegaard (KF):

Midt i glæden over, at vores naturlige placering i NATO blev slået yderligere fast ved folketingsvalget den 10. maj 1988, skuffede det naturligvis Det Konservative Folkeparti, at valget ikke skabte en tilsvarende opbakning til den forsvarspolitik, som den daværende firkloverregering havde spillet ud med. Men som hr. Duetoft allerede sagde det under debatten herinde den 15. juni 1988:

»Det kan ikke hjælpe noget, at vi bliver ved med at sige, at verden ikke er, som den er.«

Og videre sagde hr. Duetoft:

»Når der er flertal for en nulløsning, så kan det ikke hjælpe noget, at man handler, som om der ikke er det flertal.«

Det var en ganske præcis karakteristik fra CD af, hvilken svær opgave den nye regering stod over for. At situationen var blevet sådan, skyldes efter vor opfattelse især Socialdemokratiets stædige fastholden af, at man kunne snakke nul, og at det var det eneste saliggøren-